

Чишко К.О., Кваліфікація адміністративних проступків у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки: історичний аспект та сучасне розуміння / К.О. Чишко // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Право». – 2015. – Вип. 3. – Ч.2 – Т.2. – С. 185–189;

УДК: 342.95 (477)

Чишко К.О.

аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Салманова О.Ю., кандидат юридичних наук, доцент

**КВАЛІФІКАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКІВ У СФЕРІ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ТА ГРОМАДСЬКОЇ
БЕЗПЕКИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ ТА СУЧАСНЕ РОЗУМІННЯ.**

У статті запропоновано періодизацію вітчизняного законодавства про адміністративні правопорушення у сфері громадського порядку та громадської безпеки, здійснено їх порівняльний аналіз.

Ключові слова: адміністративно-правова кваліфікація, адміністративна реформа, громадський порядок, громадська безпека, історія.

Постановка проблеми. Забезпечення, регулювання та охорона громадського порядку та громадської безпеки, а також, всі напрямки щодо попередження посягань (у т. ч. проведення адміністративно-правової кваліфікації) на ці два об'єкти адміністративної охорони, неможливі без діяльності нормотворчих органів різних рівнів і напрямків. Проведення реформ, обрання та закріплення методів і засобів щодо попередження посягань на сферу громадського порядку та громадської безпеки, встановлення порядку діяльності суб'єктів щодо їх охорони – все це, в першу чергу, регулюються на законодавчому рівні. Такі нормативно-правові акти, являють собою основу, на базі якої й стає можливим панування громадського порядку та громадської безпеки в країні. На сьогодні, головним засобом впливу на сфери громадського порядку та громадської безпеки, зокрема, щодо їх стабілізації та утвердження, в Україні, залишаються –

адміністративно-правові норми, які потребують доопрацювання та вдосконалення. Підтвердженням даного факту є незавершена адміністративна реформа в Україні. Остання не може проходити без урахування попереднього історичного досвіду у першу чергу – вітчизняного.

Стан дослідження. Питаннями, щодо реформування законодавства про адміністративні правопорушення переймалися такі вчені як В. Б. Авер'янов, Ю. П. Битяк, Ш. Н. Гаджисєва, Л. Л. Дедков, Т. О. Гуржій, А. Т. Комзюк, С. В. Петков. Проте історичний аспект становлення та розвитку адміністративно-правову кваліфікацію правопорушень у сфері громадського порядку та громадської безпеки висвітлювався опосередковано без якої-небудь систематизації.

Мета статті полягає в аналізі, узагальненні та систематизації вітчизняної історії розвитку законодавства про адміністративні проступки, у тому числі й у сфері громадського порядку та громадської безпеки та її зв'язку з національною адміністративною реформою.

Виклад основного матеріалу. Слушно зазначає Подоляка А.М., що «адміністративно-правові форми забезпечення громадського порядку мають державно-владний характер, що полягає у здійсненні суб'єктами охорони, від імені держави, в межах своєї компетенції повноважень, визначених законами та іншими нормативно-правовими актами. Адміністративне забезпечення громадського порядку носить розпорядчий характер, оскільки органи державної влади мають право віддавати розпорядження та давати вказівки, обов'язкові для виконання всіма, кого вони стосуються, а за необхідності – застосувати передбачені законом заходи примусу» [1, с.54]. Такі ж самі властивості можна перенести й на охорону громадської безпеки. Таким чином, за допомогою адміністративно-правових форм, відповідними суб'єктами, в межах повноважень наданих їм державою, здійснюється й охорона громадської безпеки. Тут ми теж говоримо про розпорядчий характер, оскільки відповідні номери лише регламентують її охорону,

шляхом виданням наказів і наданням вказівок, але безпосередньо її не здійснюють.

Нормативно-правові акти за будь-яких часів їх існування складали основні засоби регулювання громадського порядку та громадської безпеки. Ми пропонуємо поділити їх на законодавче регулювання громадського порядку та громадської безпеки в Російській імперії, за радянських часів і сучасний етап (з моменту проголошення незалежності України).

Законодавче регулювання громадського порядку та громадської безпеки в Російській імперії – визначено як перший період становлення та розвитку законодавства про громадський порядок. Він характеризується становленням окремих положень, що створили основу для подальшого розвитку законодавства про громадський порядок і громадську безпеку.

Ще у 1772 в Росії був прийнятий «Статут благочиння», який містив таке положення: «Квартальный надзиратель в его квартале имеет попечение, что бы молодые и младшие почитали старых и старших». Це положення надавало певні повноваження, існуючої на той час поліції безпеки, завданням якої було здійснення спостереження за скупченнями народу та за подорожуючими, а також протипожежний нагляд. Поліція безпеки мала право втручатися в сімейне життя з метою припинення конфліктів та значних скандалів і примушувала людей дотримуватися релігійних норм.

Наступними нормативно-правовим актом необхідно зазначити так званий поліцейський кодекс або «Статут про попередження та припинення злочинів», «Положення про заходи з охорони державного порядку» 1881 року та Наказ Урядового сенату 1889 року.

Законодавче регулювання громадського порядку та громадської безпеки за радянських часів, можна визначити як другий етап (основний). Саме на даному етапі відбулось законодавче закріплення адміністративної відповідальності за деякі правопорушення пов'язані зі сферою громадського порядку та громадської безпеки. А також було сформульовано принципово важливе поняття «громадського порядку».

Першим законодавчим актом про адміністративні проступки у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки в Україні можна вважати – Адміністративний кодекс Української Соціалістичної Радянської Республіки який був затверджений 12 жовтня 1927 р. На той час, цей документ став не тільки першим, а й єдиним кодифікованим актом адміністративного законодавства в СРСР. АК УСРР закріпив деякі адміністративні правопорушення у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, однак без виділення їх в окремий розділ та без належної систематизації. Так, арт. 27 надавала повноваження Народньому Комісаріятові Внутрішніх Справ АМСРР, адміністративним відділам округових виконавчих комітетів, адміністративно-міліційним відділкам районних виконавчих комітетів застосувати заходи адміністративного впливу за такі маловажні праволомства: а) за зламання будівельних й протипожежних правил, а так само правил охорони народнього здоров'я, що встановили законодавчі або інші центральні органи влади, якщо зламання цих правил не спричинилося до тяжких наслідків; в) за схов стрільної зброї невійськового зразку без дозволу чи реєстрації встановленим чином, а так само за схов пороху в межах, що сягають понад потреби мисливця; л) за хуліганство, тобто за бешкетні чинності, поєднані з очевидною неповагою до республіки або суспільства, якщо ці чинності не ускладнялися буйством чи іншими обставинами, що передбачені в арт. 70 Кримінального Кодексу УСРР [2]

Багато положень Кодекс містив щодо продажу та вживання спиртних напоїв (арт. 476, 477, 478, 480, 481, 482, 484, 491, 492). Окремо необхідно зазначити арт. 479. яким заборонялося відкривати заклади для розпивного торгу виноградним, плодоягідним і родзинковим вином, хлібним вином, (горілкою), наливками, настоянками, пивом й іншими спиртовими напоями, що не перевищують встановлені законом норми міцности, безпосередньо коло шкіл, дитячих будинків, лікарень, інтернатів й інших установ, а так само у місцях безпосереднього розташування артилерійських склепів, арсеналів та

інших установ військового урядництва. Тобто, по суті заборонялася торгівля та безпосереднє вживання спиртних напоїв близь державних установ і в межах громадських місць.

Арт. 483 заборонялося відпускати спиртові напої особам, що не дійшли 18 років, і особам явно сп'янілим, а так само наборг під заставу речей, або у вимін на речі й продукти [2].

Сталінська Конституція СРСР 1963 року, не тільки окреслила визначення понять «громадського порядку» , а й зробила це поняття актуальним для наукових досліджень і створила умови для подальшого застосування в нормативно-правових актах. «Якщо розглядати громадську безпеку як одне із явищ, забезпечення якого є одним із завдань міліції, законодавчо закріплене, то ретроспективний аналіз показує цікаву тенденцію в їх трансформації від забезпечення громадського спокою поліцією в ХІХ столітті до охорони громадського порядку радянською міліцією в 60-80 роках ХХ століття, а також до забезпечення громадської безпеки в 90-х роках». [3, с.187-188]

Сучасний етап законодавчого регулювання громадського порядку та громадської безпеки – останній етап запропонованої періодизації. На сьогодні, в Україні, основним законодавчим актом регулювання сфери громадського порядку та безпеки є – Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. зі змінами та доповненнями. Редакція 1984 року даного Кодексу, на той час, вже містила окрему ХІV главу, яка мала назву – «Адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок та безпеку» і зберегла таку ж назву й до сьогодні. Глава охоплювала 16 статей, проаналізувавши дві редакції адміністративного кодексу: першу – 1984 та останню – 2015, зазначимо, що перший адміністративний кодекс містив 3 статті, які на сьогодні не існують в сучасній редакції: ст. 177-1 (продаж громадянами вина домашнього вироблення, що не відноситься до міцних спиртних напоїв) , ст. 181-2 (порушення громадського порядку, що виявилось у приставанні до іноземних громадян з метою придбання речей) і

ст. 182 (порушення тиші в громадських місцях). Актуальність вказаних положень пояснювалась у той період особливостями державного устрою та психологічною і ментальною складовими суспільства.

За тридцять років редакція Кодексу змінювалась дуже багато разів: певні статті виключались, а замість них додавались нові. Все це пояснюється історичними, економічними та політичними змінами. Одною з таких змін було прийняття виняткового документа – Акту проголошення незалежності України. Але, на жаль, внутрішній зміст Кодексу України про адміністративні правопорушення особливо не змінився. І цей факт на сьогодні має негативні наслідки, оскільки «радянське минуле» не зовсім сумісно з будівництвом нової демократичної, незалежної держави.

Глава XIV Кодексу України про адміністративні правопорушення в редакції 2014 року, має нові статті: 173-2 (вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису або не проходження корекційної програми), 175-1 (куріння тютюнових виробів у заборонених місцях), 175-2 (здійснення суб'єктом господарювання господарської діяльності без декларації відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства у сфері пожежної безпеки), 177-2 (виготовлення, придбання, зберігання або реалізація фальсифікованих алкогольних напоїв або тютюнових виробів), 180-1 (порушення порядку перебування дітей у закладах, у яких провадиться діяльність у сфері розваг, або закладах громадського харчування). Вказані вище адміністративно-правові норми, що передбачають відповідальність, зокрема за правопорушення у сфері забезпечення громадського порядку та безпеки – є засобами охорони відносин, стосовно поваги до суспільства, честі, гідності кожної окремої людини, які сприяють проявам людяності та утвердження панування гармонії в суспільстві. При цьому встановлені норми охороняють не тільки відносини прописані статтями, насправді, сфера охорони є набагато ширшою, зокрема, будь яке адміністративне правопорушення, яке посягає на громадський порядок або громадську безпеку може завдати глибоких моральних

страждань, а це у свою чергу, може призвести до певної дезорганізації порядку життя, праці та відпочинку людей та порушити спокій існування громадян.

Отже, дані норми покликані забезпечувати стабільність, ритмічність на налагодженість різних процесів життя людей, тобто дана глава об'єднала адміністративні правопорушення с загальним об'єктом, таким загальним об'єктом посягань стали громадський порядок і громадська безпека. Подібні норми містяться не тільки в адміністративному, а й в кримінальному законодавстві. Кримінальний Кодекс України містить 2 глави: IX (Злочини громадської безпеки) і XII (Злочини проти громадської безпеки та моральності), вони теж покликані охороняти вищевказані відносини, але від інших більш небезпечних правопорушеннях, що іменуються злочинами. Тут має місце зв'язок охорони громадського порядку та громадської безпеки та здійснення боротьби зі злочинністю.

Ми вже акцентували увагу, що, не дивлячись на досить стару назву глави XIV, яка ще з 1984 року містить поняття «громадський порядок» і «громадська безпека», належних дефініцій цих понять на законодавчому рівні не існує, частіше вони звужуються до окремої, надто вузької сфери суспільного життя. У відомчому законодавстві МВС України громадський порядок визначено як «систему суспільних відносин, які складаються і розвиваються в громадських місцях під впливом правових та соціальних норм, спрямованих на забезпечення нормального функціонування установ, організацій, громадських об'єднань, праці й відпочинку громадян, повагу до їх честі, людської гідності та громадської моралі, а громадську безпеку як стан захищеності інтересів людини, суспільства й держави від суспільно небезпечних діянь і негативного впливу надзвичайних обставин, викликаних криміногенною ситуацією, стихійним лихом, катастрофами, аваріями, пожежами, епідеміями та іншими надзвичайними подіями» [4].

На нашу думку, дефініції понять громадського порядку та громадської безпеки наведені вище не є придатними для широкого застосування, зокрема

при здійсненні адміністративно-правової кваліфікації. Отже, існує потреба в закріпленні дефініцій цих понять саме як об'єктів адміністративно-правової охорони у належному законодавчому акті, тобто у Кодексу України про адміністративні правопорушення. Теж саме стосується й дефініції «громадського місця».

Єдність підходу буде сприяти виробленню уніфікованих правил адміністративно-правової кваліфікації правопорушень у сфері громадського порядку та громадської безпеки, які на сьогодні чітко не сформовані та не закріплені. Належна кваліфікація адміністративних правопорушень відіграє важливу роль на всіх етапах провадження у справах про адміністративні правопорушення. Оскільки при здійсненні вірної кваліфікації автоматично виключається можливість порушення прав людини, зокрема неправомірного притягнення особи до адміністративної відповідальності. Вважаємо правильним розглядати значення правильної адміністративно-правової кваліфікації у двох значеннях: соціальному та юридичному (адміністративно-правовому). Щодо соціального значення то правильна адміністративно-правова кваліфікація неодмінно сприяє становленню міцної правової держави, у якій панує закон та правопорядок, і як наслідок забезпечується права та інтереси особи, а у державі панує соціальна справедливість. Юридичне значення належної адміністративно-правової кваліфікації полягає у тому, що норми адміністративного законодавства застосовуються правильно – це сприяє дотримання законного режиму здійснення правосуддя. Без правильної адміністративно правової кваліфікації неможливо правильне застосування норм не тільки адміністративного. А й адміністративно-правового законодавства, також є головною умовою призначення справедливого покарання та сприяє правильному відображенню статистичних даних, щодо боротьби з адміністративними правопорушеннями і визначити шляхи та напрямки вироблення методів запобігання вчиненню адміністративних правопорушень. Констатуємо, що на сьогоднішній день, на відміну від науки кримінального права, у доктрині адміністративного права

не склалося основних засад, правил, принципів, засобів, методів здійснення кваліфікації. Тобто вона здійснюється на загальних теоретичних підставах, при врахуванні надбань вчених-криміналістів. На нашу думку це не є правильним.

Проте, першим кроком, щодо вироблення теоретичних засад адміністративно-правової кваліфікації повинно стати чітке вироблення методологічного апарату, тому що неможливо утвердити засади адміністративно-правової кваліфікації правопорушень у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, без визначення понять «громадського порядку» та «громадської безпеки». Ускладнюють ситуацію й відсутність належних пояснень Пленуму Вищого спеціалізованого суду та інших методологічних порад у тому числі роз'яснень, методологічних рекомендацій і листів відповідних органів, щодо питань як кваліфікувати те чи інше адміністративне правопорушення у сфері громадського порядку та безпеки.

Указом Президента від 22 липня 1998 року була запроваджена адміністративна реформа в Україні, яка продовжується й сьогодні, проте у повному обсязі не реалізована в наслідок різних негативних чинників [5, с.7-8]. Майже півтора десятиліття тому одним з першочергових заходів впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні було проголошено прийняття Кодексу про адміністративні проступки як принципово нового кодифікованого акта, заснованого на ідеях законності, верховенства права, справедливості, гуманізму, невідворотності відповідальності та «економії» репресивних заходів.

З цього питання, слушно зазначив Гуржій Т.О., що розробка і прийняття нового Кодексу багато років поспіль перебуває в «законсервованому» стані. Реальні перспективи його вирішення почали окреслюватись лише останнім часом – у міру входження в завершальну фазу іншої масштабної реформи – реформи системи кримінальної юстиції. Оскільки остання неможлива без прийняття Кодексу про кримінальні

проступки, який повинен містити положення про відповідальність фізичних осіб за малозначні правопорушення так званої, загально кримінальної спрямованості. Тобто за умов прийняття такого Кодексу кардинально міняється структура чинного Кримінального Кодексу. З цього приводу слід погодитись з думкою Гуржія Т.О. про те, що «ефективне впровадження в практику Кодексу про кримінальні проступки неможливо забезпечити «у відриві» від реформування адміністративно-деліктного законодавства, зокрема без прийняття Кодексу про адміністративні проступки» [6, с.103-105,].

Це підтверджується розпорядженням Президента України «Про робочу групу з питань реформування законодавства про адміністративні правопорушення та запровадження інституту кримінальних проступків». Яке було видано з метою підготовки узгоджених пропозицій щодо реформування законодавства про адміністративні правопорушення, запровадження інституту кримінальних проступків з урахуванням загальноновизнаних міжнародних демократичних стандартів, забезпечення виконання обов'язків та зобов'язань України, що впливають з її членства в Раді Європи та підготовки та подання у тримісячний строк пропозиції щодо проектів кодексу про адміністративні проступки, закону про кримінальні проступки та відповідних змін до Кримінального кодексу України [7].

Таким чином, а ні існування Кримінального Кодексу, а ні існування Кодексу України про адміністративні правопорушення у такому вигляді, якими вони є сьогодні буде неможливим.

Погоджуємось з висловом Гуржія Т. О.: «Так вже склалося історично, що попри свою вельми недвозначну назву чинний КУпАП врегульовує питання відповідальності не тільки за делікти в публічно-адміністративній сфері, а й за інші типи правопорушень, зокрема, за проступки загальної кримінальної спрямованості, також делікти цивільно-правового типу (самовільне зайняття земельної ділянки, безквитковий проїзд, порушення правил надання телекомунікаційних послуг тощо). Подібні делікти

безпосередньо не стосуються сфери публічного адміністрування. Вони не посягають на адміністративні правовідносини, не підвідомчі органам публічної адміністрації та не «вписуються» в сучасну парадигму адміністративної відповідальності», а отже, на думку автора, такі норми повинні бути включені до відповідних галузевих кодексів: Цивільного Кодексу України та Кодексу про кримінальні проступки., зазначаючи, що на сьогодні подібні норми існують у КУпАП в якості «чужорідного тіла» [6, с.105].

Звичайно, за таких умов глава XIV КУпАП зазнає не абияких змін, можливо, навіть, більших ніж інші глави. Пояснити можна це доволі схожою зовнішньою правовою природою правопорушень, закріплених вищезазначеною главою та розділами IX та XII Кримінального кодексу України. У проекті Закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо введення інституту кримінальних проступків» зареєстрований за № 1202 від 08.01.2013 було запропоновано викласти Кримінальний Кодекс України в новій редакції: поділити Особливу частину на дві книги «Про злочини» та «Про кримінальні проступки». Проект даного законопроекту було відкликано 27 листопада 2014 року [8]. На нашу думку, дві книги Особливої частини кримінального кодексу, не тільки не зроблять позитивного внеску в сучасне українське законодавство, а й обумовлять ще більшу плутанину, адже в такому випадку Загальна частина в тому виді, в якому вона є зараз, навряд чи буде відповідати обом книгам. Не дивлячись на те, що така ідея заслуговує на особливу увагу і дає привід для проведення глибоких наукових досліджень, на сьогодні реальної пропозиції вирішення такого важливого питання не існує.

На наш погляд, доречніше буде прийняти окремий Кодекс, де можна буде об'єднати правопорушення у сфері охорони громадського порядку та громадської безпеки, які закріплені і у Кримінальному Кодексі, і у Кодексі України про адміністративні правопорушення. Проте, у якому б нормативно-правовому акті не містилися дана група правопорушень, питання щодо їх

кваліфікації буде виникати постійно. За умови незмінності складу цих правопорушень, актуальність вироблення наукових досліджень щодо адміністративно-правової кваліфікації правопорушень у сфері громадського порядку та громадської безпеки не зникне. Ретроспективний аналіз законодавчого закріплення правопорушень громадського порядку та громадської безпеки дає підстави говорити про те, що ще з їх «зародження» ці норми не висвітлювались належним чином, не дивлячись на те, що вони є одним зі складових елементів стабільного суспільного ладу в державі. На сучасному етапі розвитку законодавства про адміністративні правопорушення також постає багато питань щодо деталізації окремих приписів що стосуються охорони громадського порядку та громадської безпеки, які потребують доопрацювання.

Література:

1. Подоляка А. М. «Громадський порядок: сутність, поняття та форми забезпечення» / А. М. Подоляка // Вісник національної академії прокуратури України. – 2009. – № 2. – 54-60.с.
2. Административный кодекс УССР: від 12.10.1927 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/KP270014.html.
3. Адміністративна (поліцейська) діяльність органів внутрішніх справ України. Загальна частина / За загальною редакцією Моїсеєва Є.М., Римаренка Ю. І. Олефіра В. І., / Сущенко В. Д., Константинов С. Ф. та ін. – К.: КНТ, 2008. – 520 с. (гриф МОН «Рекомендовано», лист № 1.4/18-Г18-106.1 від 10.01.2009).
4. Про затвердження Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України: Наказ МВС України від 11.11.2010 р. з наст. змінами. – № 550 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1219-10>.

5. Указ Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 липня 1998 р. № 810 // Вісник держ. служби України. – 1998. – № 3. – с. 7-8.
6. Гуржій Т. О Відповідальність за адміністративні проступки: перспективи правового регулювання / Т. О Гуржій // Вісник прокуратури. – Київ : Істина, 2014. – № 3 (153). – с. 103-116.
7. Розпорядження Президента України від 30.05.2012 р. № 98/2012-рп «Про робочу групу з питань реформування законодавства про адміністративні правопорушення та запровадження інституту кримінальних проступків» [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/14798.html>.
8. Проект Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо запровадження інституту кримінальних проступків» (проект вноситься народними депутатами Стретовичем В. М., Головатим С. П., Притикою Д. М., Шишкіною Е. В.) [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=42706.

Чишко Е.А. «Квалификация административных проступков в сфере общественного порядка и общественной безопасности: исторический аспект и современное понимание».

В статье предложена переодизация отечественного законодательства про административные правонарушения в сфере общественного порядка и общественной безопасности, проведен их сравнительный анализ.

Ключевые слова: административно-правовая квалификация, административная реформа, общественный порядок, общественная безопасность, история.

Chyshko K. "Qualifications administrative offense in the field of public order and public safety: historical aspects and the modern understanding".

The article suggested categorization of national legislation about administrative offenses in the sphere of public order and public security, made a comparative analysis.

Keywords: administrative and law qualification, administrative reform, public order, public safety, history.

Анотація

на статтю Чишко К.О. «Кваліфікація адміністративних проступків у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки: історичний аспект та сучасне розуміння»

Вдале проведення реформ залежить від багатьох факторів. Одним з них – є врахування досвіду минулого. Його позитивного та негативного досвіду, як мінімум для того, щоб не допускати аналогічні помилки. Проведення адміністративної реформи в Україні, яка почалась ще декілька років назад у певній мірі стосується й кваліфікації адміністративних проступків у сфері громадського порядку та громадської безпеки. Зокрема, у частині запровадження інституту кримінальних проступків. Це вплине на зміст XIV глави Кодексу України про адміністративні правопорушення, тому що багато з них, скоріше за все, буде віднесено саме до кримінальних проступків.

Основною метою статті полягає у аналізі історії розвитку законодавства про адміністративні проступки, у тому числі й у сфері громадського порядку та здійсненні її певної систематизації з урахуванням основних напрямків здійснення адміністративної реформи.

У статті запропонований поділ вітчизняного законодавства у зазначеній сфері на три етапи, визначені нормативно-правові акти які можна віднести до кожного з них, та коротко викладено зміст (основні положення) цих актів. Поділ пропонується здійснити на законодавче регулювання громадського порядку та громадської безпеки: в Російській імперії, за радянських часів і окремо виділити сучасний етап (з моменту проголошення незалежності України).

Проте які б зміни не проводилися у майбутньому проблеми з приводу кваліфікації правопорушень об'єктом яких є громадський порядок і

громадська безпека буде виникати постійно. Звідси можна зробити висновок про необхідність подальших досліджень у цьому напрямку.